

[Statsministeren.]

det private og det offentlige arbejdsmarked, og hvor havner vi så? I den samme grøft, som man hidtil har været i. Så er lavtlønsproblemet ikke løst, det er ikke engang afhjulpet. Så er det sat yderligere i relief. Om man vil, er det blevet bekræftet på et højere, hvilket i denne forbindelse betyder på et for de lavtlønnede dårligere niveau. Der er dog her en økonomisk sammenhæng, som selv en oppositionstilværelse ikke burde forlede et parti til at se bort fra.

Hr. J. O. Krag fremsatte nogle udtalelser om, at jeg i formiddags skulle have udtalt mig på en måde, der betød, at regeringen var løbet fra sin indkomstpolitik ved at sige, at vi stedse havde ladet parterne forhandle i fred. Når nu hr. J. O. Krag har fået mit manuskript, så kunne han da have gjort sig den ulejlighed at læse det i sammenhæng, for så ville han have set, at det går på den situation, der opstod, da vi modtog fælleserklæringen den 16. oktober. Den tog regeringen til efterretning, og vi har siden da stedse fulgt den linje, også i den aktuelle prislovsdiskussion, ikke at blande os.

Jeg ved ikke, hvor relevant det er at gå ind i en diskussion med hr. J. O. Krag om, hvorvidt lønnævnet er voldgift eller ikke. Jeg vil gerne sige, at det er det ikke. Men her sagde vi jo allerede i vores oplæg til de offentligt ansatte, at hvis man foretrak det hidtidige system, at det gik direkte til folketinget og ikke til et lønnævn, så var det ikke afgørende for regeringen. Vi kan da sagtens vælge den gemmeleg over for hinanden, at hver gang en tanke fremsættes og man så siger til en anden part, at hvis man ikke er enig i det, så kan vi godt blive stående, hvor vi står, så betyder det altså, at man forlader alt, hvad man har fremlagt. Men sådan forholder det sig jo ikke. Jeg tror også, vi herinde skal huske, at så er der i hvert fald én ting, der er givet, så er vejen til samarbejde og forlig aldrig åben.

Hr. J. O. Krag var så venlig at henvise til min tale på det radikale venstres landsmøde. Det er rigtigt, at jeg dér talte om et systemskifte. Jeg tror, det bl. a. hænger sammen med det, jeg lige har sagt om lavtløns- og ligelønsproblematikken. Ingen nok så veltalende socialdemokrat kan jo bortforklare, at man ikke har fået halet ind på

disse problemer, fordi man har accepteret, at det er smittet af opad. Det kan ikke bortforklares, at sådan forholder det sig. Hvis ikke det forholdt sig sådan, havde socialdemokratiet jo ikke den rimelige grund, de har i dag, til ubønhørligt at fremholde disse problemers betydning. Det er jo, fordi de ikke er løst. Men det er også rigtigt, at det havde en sammenhæng med forhandlingerne på det offentlige arbejdsmarked og forhandlingerne på det private arbejdsmarked. Og det er rigtigt, at jeg opkastede den tanke, at man eventuelt skulle have forhandlingerne på det offentlige arbejdsmarked enten forud for eller sideløbende med forhandlingerne på det private arbejdsmarked. Dengang var der mange, om jeg husker ret bl. a. hr. J. O. Krag, der sagde, at det var dog en tåbelig tanke. Men nu forhandles der sideløbende. Helt tåbelig var den altså ikke. For mig er det ret indlysende, at når det offentlige efterhånden lægger beslag på så stor en del af den samlede arbejdskraft, som det gør, vil det være uansvarligt — og den opfattelse vil jeg også have i fremtiden — om en regering på baggrund af denne kendsgerning fortsat lod det private arbejdsmarked forhandle, hvorefter det offentlige, uanset hvad resultat de når til, bare tager resultatet til efterretning. Jeg tror virkelig, at både den nuværende og alle fremtidige regeringer må sørge for, at disse forhandlinger foregår sideløbende.

Må jeg så endelig sige om prisloven, at det undrer mig en lille smule, at netop socialdemokratiet så stærkt fører frem, at alle detaljer i en prislov skal fastlægges på forhånd. Det undrer mig, fordi socialdemokratiet jo dog har erfaringer fra tidligere situationer, hvor man ikke selv har fulgt den linje, og det undrer mig, at man overhovedet ikke ser på, hvordan socialdemokratiske regeringer i andre lande, der netop i dette øjeblik er i samme situation som vi i Danmark, at man har et prisstop og står over for overenskomstforhandlinger, optræder. Nu tænker jeg ikke på et socialdemokrati i et land, der er usammenligneligt med Danmark. I Sverige har den svenske finansminister Sträng netop sagt over for et krav om nu at lægge en ny prislov frem, at prisstoppets skæbne, dets bibeholdelse eller dets eventuelle afvikling, selvsagt må afvente resultatet af over-